Володимирові Вознюку

Дві афинки на сигліні… Однині
Вони вже є. Чорніють у росі
дві афинки на сигліні в долині:
в траві, в росі – з небес і голосів.

Гуде гора навпроти них – Палита.
На ній був зруб, і афини були.
Тепер смеріччям до небес пришита,
а буками прибита до скали

чорнющої, хоч там потік дзюркоче
на дні камінням, у застиглій тьмі…
За крок до прірви зупинити хоче
дві афинки на сигліні… Самі

за крок до прірви! І за крок до лісу,
на крок випереджаючи грибів
прибулий запах і Палиту, сизу
від хмари недитинних голосів.

Дві афинки найперші… Чорні міти.
Карби солодкі на крутій стезі,
де й чорну душу можна прихистити,
а їх – ніяк,

самих в траві, в росі.